

Kunsten taler til os! - hvordan skal dét forstås?

Foredrag med billeder og tekst

Rønde Bibliotek, 16. januar 2019 kl. 19.00 ved Merete Christensen

Gratis adgang. Alle er velkomne

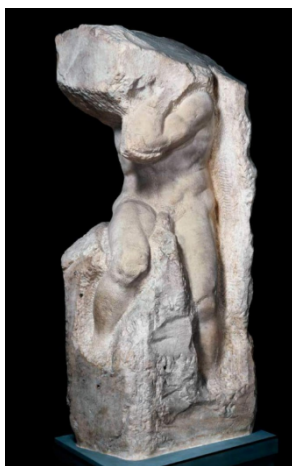

Kan kunst tale?

Hvad mener vi, når vi siger, at kunst "taler til os"? Kunstværker er da vel ikke levende, og de har selvfølgelig ikke nogen stemme i fysisk forstand: Et maleri hænger på en væg, og en skulptur står tavs og ubevægelig på sin sokkel. Men alligevel; oplevelsen, af at værkerne siger os noget, kan mærkeligt nok godt føles intens. Ens egne tanker kan vågne, hvis et værk rammer os. Værket kan måske spejle noget, der rumsterer i hovedet på os eller få os til at se virkeligheden lidt anderledes, når vi har fordøjet det indtryk, kunsten gav os. Det er et helt specielt rum, der kan opstå, mellem vores sanser, fantasi, erindringer og tanker og fx den skulptur, vi står og glaner på, og det er der digtere, der har sat ord på.

Skulptur og litteratur

I foredraget, "Kunsten taler til os!", skal vi se eksempler på skulpturer fra antikken til i dag for at forstå mere om de reaktioner, et kunstværk kan fremkalde i os. Kunst er kulturskabende og kulturbærende, men den kan også være med til at ændre vores kultur. Kunst kan med andre ord flytte noget i vores bevidsthed, og vi skal se på, hvad digterne har skrevet om dét; om hvordan kunst kan ændre os. Kunsten giver ikke kun indtryk på beskueren - den er også kunstnerens udtryk. Digterne har også bekræftet den side af kunsten og kunstnerens sommetider desperate kamp for at udtrykke netop sin drøm, tanke eller forestilling om det perfekte. Det fortæller den græske og romerske mytologi fx om: Vi skal se små udpluk fra pygmalionmyten af den romerske digter, Ovid, og fra den græske myte om tegningens oprindelse. Små udpluk fra tekster af H. C. Andersen, N. F. S. Grundtvig eller den tyske digter Reinard Maria Rilke er også gode at få forstand af.

Kunst fra oldtid til i dag

Vi skal i oplægget se eksempler på skulpturkunst fra oldtiden, over renæssance og barok til nutiden: Tilbage til kilderne - frem til nutiden. Den røde tråd i oplægget er kunst som udtryk og kilde til indtryk. Renæssancekunstneren, Michelangelo, havde indtryk af, at skulpturen lå skjult i marmoret, så kunstneren blot var redskabet, der skulle frigøre dens udtryk. I barokken arbejdede Bernini for den katolske kirke og var overdrevent dygtig i sit udtryk. Herhjemme førte Bertel Thorvaldsen i 1800-tallet arven fra antikken videre, og vi skal se eksempler på, hvordan billedhuggere stadig i dag viderefører de klassiske idealer for billedhuggerkunst og bearbejder dem til udtryk i samklang med den tid, vi lever i.

Billedtekst: Én af Michelangelos ikke færdiggjorte slaver: "Atlas", marmor, ca. 1520-23, 277 cm.